

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben a hátralevő sziniidényre 2 ft. 50 kr.
Vidékre 3 " — "
Helyben egy óra 1 " oszt. ért.

Mindenemű hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer hasábozott sorért
3 újkr., ismétléseknél 3 újkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 újkr.

Vendégszereplés a haramiák között.

Taglioni, a világhírű tánczosnő, elvégezvén diadalteli vendégjátékát Stokholmban, útra kelt Oroszhoz felé, hogy ott új koszorukat arasson.

Az erősen megrakott kocsi kényelmesen haladt a Mälartó mellett, s az érdekes tánczosné elmélyedve jártatá szemeit a csodaszép téli vidéker. De a metsző hideg véget vetett vizsgálódásának, s bevoná magát bundájába és a szekér szögletébe dült. Nebány pillanat mulva felszólítá társalkodónéját Zizinet, hogy a leveleket olvasná fel előtte.

Az ünnepezt művésznőnek szokása volt, a kapott leveleket mindig csak másnap olvasni el, melyek elég számosak voltak; s e szerint sok vidám órát szerze magának.

E szokásához hű akarván most is maradni, s annál inkább, mert a tegnapi koszorukban számos levélke röpült lábaihoz, ismételve szólítá

Zizinet, kinek a levél fölolvadás kötelessége volt; de Zizine oly mélyen aludt, hogy Taglioni sajnálván felkölteni, elhatározá, hogy a leveleket maga olvassa föl.

A szekérzsebből egy arannyal és gyönggyel gazdagon díszített szekrényt vont elő, s abból több bépecsételt levelet; melyeket sebesen végig futott, mialatt néha elmosolyodott, mert némelyikben nagyon is bohókás ajánlatot olvasott egyik vagy másik rajongó imádójától.

Egyszerre halálsápadttá lesz, s gyönyörű ajkairól oly éles sikitás hallik, hogy nemcsak Zizine, de a bundába burkolt s mélyen alvó két szolgálta is följiéd.

„Az istenért mi történt?” kérdi Zizine még nagy álmosan.

„Olvasd az aláírást” — és Taglioni kisasszony reszkető kezekkel nyújtott át egy levelet Zizine nek.

„Vasa Cristian — olvasá Zizine — szentséges isten! a híres haramia, Svédhon rettetgetője, az irt önnek?”

„Olvasd végig.“

A társalkodó olvasá mint következik:

„Kisasszony! szabadságot veszek magamnak Europa leghíresebb művésznőjétől egy kegyet kérni, mit ő bizonyosan nem fog tőlem megtagadni. Ez okból meg fogok holnap az útban jelenni, melyen önnek menni kell, a legmélyebb tisztelettel hódolván önnek.

Vasa Christián.“

„Ez ön vagyónát akarja, vagy életét,“ nyöszörgött Zizine, „és az a holnap ma van.“

„Hogy ezt kikertüljük, vissza kell sietnünk Stockholmba, hogy fegyveres kíséretet vegyünk magunk mellé“; és Taglioni kisasszony kihajlott a kocsiból s a postakocsist háromszoros borraalóval kínálta, kérte, hogy a legsietőbben hajtson vissza Stockholmba.

A postakocsis hódolván a parancsnak, vissza akart fordulni, midőn egy rettentő harsány „megállj!“ ebben megakadályozá; a körüllevő bokrokból több mint harmincz puskacső vilámlolván elő egyuttal ugyan e perczen.

A hölgyek sikoltottak, a postakocsis pedig és a két inas az ijedségtől megmeredtek.

Sajátságos és borzasztó kép volt az, melyet borzasztóbbá tett a körül álló, levélfosztott bükk erdő, s balra egy sötét mélység, melyből az erdei patak zuhagó morajja hallatszott.

Ekkor egy magas sugár termelű lovas nyargalt a kocsizhoz, s a hölgyekhez tisztelettel köszönt.

Vasa Christián volt az, a híres haramia kapitány, kit a svédország legnagyobb buzgalommal üldözött sikertelenül; — elegans, de némileg nagyon is lovagias ruházata, regényes külszint kölcsönze neki.

Udvariason felszólítá a hölgyeket, hogy szálljanak ki a kocsiból.

Azonnal ott termelt négy bandita, hozván egy ünnepélyesen földiszett gyalogszekeret, mely drága vadbőrökkel volt beborítva.

„Kisasszony“ — szólt Vasa, „fogadja legelőbb is köszönetemet, hogy minden gyanakodás nélkül eljött hozzám, meglátja, hogy én ezt becsütni tudom; de ennyi szivességét korozázza meg azon kegygyel, hogy engem tovább is fog ön követni — igen kérem önt.“

„Uram!“ felelt a művésznő, a haramiafőnök nyájias szavai által megbátorodva. „Ön-e kérelmét oly parancsoló körülményekkel támogatja, hogy valóban képtelen volnék annak nem engedelmesskedni.“

Ah, ön az én legényeimet gondolja, hisz ezekből fog állni önnek diszkisérete. Testőrci

lesznek ezek, kikre nem lesz oka panaszkodni! — és most, mintán ön kérésre kész teljesíteni, fogadja el e hordárkocsit, mert hogy látogatását élvezhessém, olyan utra kell mennünk, melyen az ön kocsija képtelen lenne haladni; különben egy gombostűje sincs veszélyben az én birodalmamban; és Vasa ekkor embereihez fordult. „Tizen közületek itt maradnak a postakocsira s a szolgákra vigyázni, a legkisebb szökési kísérletre lelővitek őket. Négy ember vegye vállára a művésznő bőröndjét, a többi felváltva viszi Taglioni kisasszonyt, de jól megjegyezétek, hogy kényelmesen.“

És miután a nőket a gyalogszekerbe ültette, katonásan üdvözlé, s harsán előre! szavára mozgásba tette az egész testületet. Lehető sebessen haladt az a művésznővel a borzasztó völgyben. Taglioni halálos félelem ragadta meg, kivált vagyona miatt, melyet a haramiafőnök parancsára utána hoztak.

Vasa, kinek parancsára most fáklyák gyújtattak, lecsillapítani igyekezett a jajgató Zizinét, s francia udvariassággal fordult Taglionihoz.

„Bocsásson meg az ijedségért, melyet ez utókozon önnek, fájdalom! lehetlen volt az idő rövidsége miatt, azt ülőleg feldiszitni, és nincs más út palotámhoz.“ — S most a művésznő egy kényszerű mosolyára így folytatá: „Ön mosolyg? oh meg fog ön győződni, hogy a stockholmiak sem laknak kényelmesebben mint én. Sziveskedjék karját nyújtani, mert már czólnál vagyunk.“

Egy nagy barlangta vezeté Taglioni, s onnan egy eddig bezárt ajtón keresztül egy nagy csarnokba, mely tünbéri tekintetű volt.

A terem falazatát csepegő kövek képezék, a födélzetet tarka szoboresoportozat borítá, olasz szobrászoktól készített oszlopokon látszatván nyugodni, a talajra gazdagon himzett szőnyeg volt terítve, s rajta aranyos butorzat szeszélyes csoportja, s ez mind oly fényözöntől világítva, hogy egy király sem lakhatott gazdagabb fényben, mint a rettegett haramiafőnök: Vasa Cristián.

Egy sereg szolga, természetesen csak ez alkalomra átöltözött banditákból, üdvözlé a be lépőket.

Vasa bevezeté Taglioni kisasszonyt s a szóltanul reszkető Zizinét balra egy fülkealaku helyiségbe, mely hálósobává volt alakítva öltöző asztallal, s oda viteté a sylphide bőröndjét is, s midőn kivezeté onnan, szemben látszott egy pompásan fölszerelt színpad, teljes zenekarral, mely Rossininak egy gyönyörű nyitányát kezdé játszani.

Vasa, ki ezalatt semmit sem szolt, térdreborult a művésznő előtt.

„Kisasszony! én ön művészetét egy pár év előtt Franciaországban csudáltam. Hogy még egyszer e szerencsét élvezhessem, hogy még ez életben legalább egyszer láthassam táncolni, e kegyre kértem fel önt levelem által; ha ön e kegyét meg nem tagadja tőlem, egy hosszú, igen hosszú időre tesz engem boldoggá.“

A művésznő, e kezdetben oly elriasztó kalandnak ily kifejlődése által meglepetve, az eredeti entusiasta kéreimét szívesen ígérkezett teljesíteni.

Visszavonult a fülkébe, Zizine felöltözteté őt, szinpadra lépett s tánczolt a banditák és főnökük tapsvihara és rajongó tetszéskitörése közt mint mindig andalgón, bájosan és elragadólag.

Előadás után egy mellék öbölben gazdagon terített asztalnál királyi ebéddel vendégelé meg a sylphidet Vasa Christián, miként egy finom, nagyvilági urhoz illik.

Midőn Taglioni nyilatkozék, hogy távozni akar, gyönyörű drága éket nyujtott át neki Vasa azon kérelemmel, hogy fogadja ezt a művésznő mint háláemléket, biztosítván őt egyszerűsmind, hogy ez szüleiről maradt öröksége, még azon időből, midőn boldogtalan körülmények nem kényszeríték őt e kínos haramia életre.

Kocsijáig kíséré a művésznőt, s ezután visszavonult embereivel, még egyszer a művésznőhöz fordulván.

„Még egyszer és utoljára fogadja legőszintebb hálámat azon felséges élvezetért“ s eltűnt.

A postakocsis megvagdolván lovait, sebesen tovább nyargalt.

Taglioni kisasszony a kocsi szögletébe vonult, mély gondolatokba merülve csodás kalandján, Zizine pedig könnyült kebelével sohajtá:

„Hála isten, hogy bevégeztük ezt a vendégszereplést a haramiak között. N. N.

Vegyesek.

— Pesten a farsang folytán tartandó „magyar urak báljai“ megnyerték az illető hatósági engedélyt.

— Komlóssy-K.-né szegedi vendégszerepléséről, — hol többszöri, mindig telt ház előtt történt fellépte alkalmával a legzajosabb tetszésnyilatkozatok közt fogadtatott, — ismét visszament Pestre.

— Dallos Gyula angol-magyar és magyar-angol szótárából most jelent meg az 1-ső füzet, melyben minden angol szó magyar kiejtés szerint is ki van téve s melyben a sajtósájos schakespeare kifejezések külön megjelölvék.

— Közsmárkon a tanulóifjúság magyar olvasó-kört alapított, s irodalmi „önképző társulatot“ is tervel. Az ottani iskolában a tantárgyak már majdmind magyar nyelven adatnak elő.

— Veronából az olasz színészet elvonulván, oda Botzból, Tirolból egy német társaságot várnak, mely színműveket és bohozatokat fog előadni. Az első három előadás sikere határozza meg maradandóságukat a téli évszakra.

Az ujonczozás.

— Lutriba tették, mint Szigligeti vén cigányja mondja, egy faluban a bíró fiát, a cigányéval egyetemben; azaz sorshuzás volt a faluban. Egy legény kellett még, s csak a bíró fia maradt feljül s egy éppen katonának való derék cigány subancz. Birák uraimék nagy bölcsen és titokban elhatározzák, hogy a cigány fia huzzon feketét, s valami csejt gondoltak ki. Bekivták a két fiút, s a kupak feje eképp szolt a cigány fiúhoz.

„No, Csicsa, hallgass ide!“

„Ugy ám“ — felelt Csicsa.

„Ládd ebben a zacskóban két golyó van, egyik fehéret, másik fekete, ki a feketét huzza, az lesz katoná. Hogy pedig meggyőződjél, miszerint a falu tanácsa nem részrehajló ellenőrlés, de sőt neked a huzásban azért ad elsőséget, mert te válogathatsz még a golyóban, tehát itt van, huzz egyet — már aztán a hogy a szerencse kevéz.“

Csicsa neki fohászodik, s helynyúl a zacskóba; nagy óvatossággal megmarkolozza mind a két golyót, s kihuzza egyiket becsukott marokkal.

„Mutasd, mutasd!“ kiáltá unisono a kupak tanács.

„Mindjárt, hadd guztájjam me.“

Es körme hegye alatt bepislogott tenyerébe. Mit ott látott, azon annyira elijedt, hogy a golyót azonnal lenyelte, egy igen gyans gondolat villanván fel agyában.

„Mit csináltál Csicsa?“ [egy szájjal kérdék a falu bölcsői.

„Hát megettem, most már az az igazi, a melyik bennmaradt, ha a fehéret ettem meg, hát a fekete maradt benn, vagy ha a fekete ment belém, akkor a fehér a zacskóban maradt, nézzük meg.“

Mit tudott a meglepett szűrös bizottmány tenni, mint a zacskót felfordítani, melyből fekete golyó gurult az asztalra, a bíró fia golyója; — igen, mert a birák uraimék két fekete golyót csúsztattak a zacskóba, s azért adtak elsőséget a cigányfiúnak a huzásban.

(23)

(1—2)

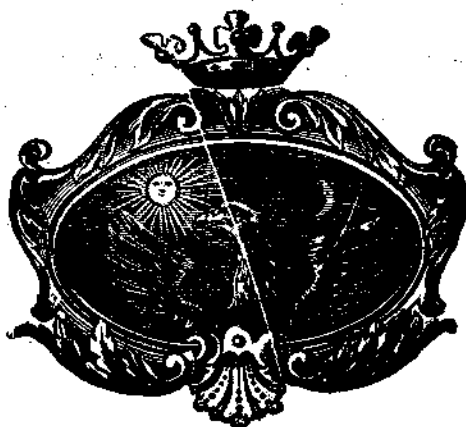
Görbő-szaappanutezában 327-ik szám alatti háznál mindennemű házi-butorok és konyha-edények, valamint egyéb konyhaeszközök minden perczenben eladó. Értekezhetni ugyan e háznál reggel 9-ig, s 12-től 3-ig naponként.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

3-dik bérlet

7-ik szám.

NEUZETI

SZINHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, Hétfőn, január 2-kán, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti
dalszintársaság által

**A mára hirdetett opera Folinus gyöngékedése
miatt holnapra maradván**

adatik:

Falusi egyszerűség.

Vigjáték 4 felvonásban, írta Töpfer, fordította Nagy Ignác.

S z e m é l y z e t .

Herczi, nyugalmazott ezredes	Simonyi. 	Caesar, unokaöcscse	Komáromi.
Feri } unokaöcscsei	Felix. 	Habi } uracsok	Alajos.
Vilmos }	Paulai. 	Sátori }	Tótfalusi.
Morgi, ügyvéd	Gyulai. 	Tade, Morgi szolgálja	Vadász.
Liza, mostoha húga	Sch. Minka. 	Szolga	Szilasi.
Sárka	Folinusné. 	Egy ur	Gerecs.
Zagyvainé asszony	Alajosné. 	Urak, hölgyek. Történethely Pest.	

**Holnap, Kedden, január 3-an adatik bérletszű-
netben és fölemelt árakkal.**

ÉJSZAK CSILLAGA.

**Helyek ára : Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 21 kr.
Karzat 18 kr. osztr. ért.**

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9 után.